

เทศน์เช้า วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อาหารกาย อาหารใจ ตอนเช้าขึ้นมาเราชวนขวยกันเพื่อเลี้ยงร่างกาย เห็นไหม แล้วเวลาชวนขวยมาเลี้ยงหัวใจ เรามาจากไหนกัน เรามาเลี้ยงหัวใจ ในโลกนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าความเป็นหนี้เป็นทุกข์มาก แต่ถ้าทางโลก ถ้าใครมีเครดิต ใครกู้หนี้ยืมสินได้คนนั้นมีเครดิต โลกคิดไปอย่างหนึ่ง ธรรมคิดไปอย่างหนึ่ง

ความเป็นหนี้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง แล้วเป็นหนี้ เป็นหนี้มันเป็นหนี้ที่ไหนล่ะ? ถ้าเราไปสร้างหนี้มันก็เป็นหนี้ เราสร้างขึ้นมามันถึงเป็นหนี้ใช่ไหม? ถ้าเราไม่สร้างหนี้ หนี้ก็ไม่มี หนี้มันไม่มีหรือ เราไม่ต้องสร้าง แล้วหนี้มันมาจากไหนล่ะ? แล้วเวลาการเกิดและการตายนี้มันมาจากไหนล่ะ? หนี้แผ่นดินไง เกิดในประเทศอันสมควร เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ไง

นี่เราเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ เป็นพระอรหันต์ของคุณนะ แต่ครูบาอาจารย์ของเราเป็นพระอรหันต์สาธารณะ พระอรหันต์ของสาธารณะนี้มีคุณธรรมในหัวใจ ที่ว่าวิธีแห่งการดับทุกข์

“ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์”

วิธีการดับทุกข์ เห็นไหม นี้อริยสังขมาไม่มรรคไปอยู่ข้างหลังล่ะ? ดับทุกข์ก่อน นิโรธก่อน แล้วค่อยมีมรรคอยู่ข้างหลัง เพราะอะไร? เพราะถ้ามันนิโรธเท่านั้นจะมีวิธีการดับทุกข์ วิธีการดับทุกข์ต้องพูดให้ถูกต้อง ถ้าวิธีการดับทุกข์ไม่ถูก ให้อันโรธก็นิโรธผิคนะสิ มันเป็นมิจจานิโรธใช่ไหม?

นี่พระอรหันต์สาธารณะมันจะมีอริยสังขมาในหัวใจ พระอรหันต์ของคุณ ลูกเกิดมาจากพ่อจากแม่ นี่พ่อแม่มีบุญคุณมาก ถ้าไม่มีพ่อแม่ ลูกมันจะเกิดมาจากไหน? ลูกเกิดมาจากพ่อจากแม่ แต่ทางโลกปัจจุบันนี้บอกว่าเป็นหน้าที่ เป็นหน้าที่ เป็นหน้าที่นี้เป็นความคิดของคนตาบอด แต่

ถ้าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนา เป็นพระโพธิสัตว์ เกิดตายๆ

การเกิดและการตาย เกิดมาจากไหน? เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อกับแม่ พ่อ แม่ ลูกมันมาเกิด กันได้อย่างไร? ถ้าไม่มีสายบุญสายกรรมมาเกิดร่วมกัน สิ่งที่เกิดร่วมกันนี้เป็นหนี้ ร่างกายนี้ไป ตรวจสิ ดีเอ็นเอของพ่อของแม่หมดเลย แต่หัวใจล่ะ? หัวใจ เห็นไหม นี่บุญกรรม ถ้ากรรมดีมา อภิสัตบุศร ถ้ากรรมที่มีผลต่อกันมา ก็มาทำให้มีปัญหาหากัน สิ่งที่มีปัญหาอย่างนี้มันอภัยให้กันได้ ในปัจจุบันนี้อภัยให้กันได้นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าให้อภัยต่อกัน

นี่มันมีในพระไตรปิฎกมีอยู่ ๒ คนเขาผลัดกันฆ่ามาทุกชาติเลย แล้วชาติหนึ่ง อีกคนหนึ่ง กำลังนอนหลับ ก็กำลังจะฆ่าอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาด้วยฤทธิ์นะ ให้ปลุกคนที่ หลับอยู่ให้ตื่นขึ้นมา บอกว่า “นี่เรอกันอย่างนี้มาตลอดเลย ให้อโหสิกรรมต่อกันซะ”

“เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร” ความไม่จองเวร ไม่จองเวรในหัวใจนะ ถ้าไม่จองเวร ในหัวใจมันไม่คิดร้ายใครหรอก แต่การไม่จองเวรจากข้างนอกมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นี่ความเป็น หนี้ หนี้จากโลกนี้หนี้เราสร้างขึ้นมา แต่หนี้เวรหนี้กรรม หนี้ต่างๆ ที่เกิดมาในหัวใจ หนี้อันนี้ใคร สร้างมา? มันสร้างมามันเป็นผลที่เราขาดสติใช่ไหม? การกระทำ สิ่งใดทำขึ้นมาแล้วเสียใจ ภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย แล้วสิ่งที่ทำมา มันเป็นสิ่งที่ทำมาแล้ว มันเป็นอดีตไปแล้ว สิ่งที่เป็นอดีต ไปแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้ไปเสียใจกับมัน สิ่งใดที่ทำแล้วเสียใจ ร้องให้ สิ่ง นั้นเราทำมาแล้ว สิ่งนั้นไม่ดีเลย

มันไม่ดีเลยมันก็ผ่านมาแล้ว สิ่งที่ผ่านมาแล้วก็คือผ่านมาแล้ว ถ้ามันไม่ยอมผ่านมาแล้ว มันก็ว่าถ้าเป็นกรรมแล้วก็ต้องย้อนกลับไปอดีต มันจะย้อนเวลากลับไปแก้อดีตได้อย่างไรล่ะ? มันต้องแก้ที่ปัจจุบันนี้ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้แก้ปัจจุบันนี้ไง เราถึง ต้องทำบุญกุศลกัน ทำบุญกุศลกันเพื่ออโหสิกรรม เพื่อให้อภัยต่อกัน สิ่งให้อภัยต่อกันจาก ภายนอก แล้วหัวใจมันยอมรับไหม? คูสิเวลาจะสละทานขึ้นมาแต่ละชิ้นแต่ละอัน หัวใจมันก็ ตระหนี่ถี่เหนียว

คนที่มีคุณธรรมในหัวใจนะ สิ่งที่ดีที่สุด สิ่งทีประเสริฐที่สุด นี่ให้ครูบาอาจารย์ถวายเขา ไปก่อน เราให้ในสิ่งที่มีคุณภาพ สิ่งที่ดีๆ แต่ถ้ามันเป็นความตระหนี่ในหัวใจนะ สิ่งที่ดีเราเก็บไว้ ก่อน เริ่มหัดให้ทาน ให้จากความอยากให้ก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกไว้ไง

“ควรทำบุญที่ไหน?”

“ควรทำบุญที่เธอพอใจ” เพราะถ้าพอใจมันอยากให้ ถ้าไม่พอใจมันให้ไม่ได้

“เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ”

แล้วถ้าเอาผลคุณภาพล่ะ? ถ้าเอาผลคุณภาพต้องอีกชั้นหนึ่งแล้ว ถ้าคุณภาพ เห็นไหม ถ้าเนื่อนาบุญที่ดี เนื่อนาบุญ เราจะหว่านข้าวลงบนพื้นดิน พื้นดินถ้ามันเป็นคุณภาพ บุญกุศลของเราจะมีคุณค่ามหาศาล ปฏิกิริยาที่ผู้ให้ ให้ความบริสุทธิ์ ผู้รับ เนื่อนาบุญมันต้องบริสุทธิ์ ถ้าจะเอาผลของบุญนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถ้าเธอพอใจ ทำอย่างที่คุณพอใจก่อน ถ้าความตระหนี่ของเรา ความฝึกละของเรา สิ่งนี้พอใจที่ไหน ควรรีบให้เลย ถ้าไม่ให้แล้วเดี๋ยวมันก็ปิด แต่ถ้าเราฝึกละขึ้นไป ฝึกละบ่อยครั้งเข้าๆ เราให้แต่สิ่งที่ดีๆ สิ่งที่ดีๆ นี่หนี้กรรมมันเกิดมาจากใจนะ ถ้าใจมันเสียสละอย่างนี้ มันเปิดออกมาอย่างนี้ ถ้าเปิดมา คุณสิ่งที่เป็นภาชนะ ถ้ามันเป็นภาชนะที่ไม่มีสารพิษ ภาชนะที่ดี มันบรรจุอาหารที่ดี สิ่งของที่ดี ภาชนะนั้นมันมีสารพิษ ภาชนะนั้นมันมีสิ่งข้างในมัน ไม่มีความสกปรก

ใจก็เหมือนกัน ถ้าเราเสียสละ เรายกยาศิลของเรา สิ่งที่ดีๆ ขึ้นมา นี่เวลาเราจะทำสิ่งใด ขึ้นมามันก็เป็นประโยชน์กับเรา เป็นประโยชน์กับเราเพราะอะไร? ภาชนะสิ่งที่ดี อาหารที่เราอยากกิน เราอยากกินอาหารที่ดีๆ คุณธรรมที่ดีๆ มันเป็นสิ่งที่ว่าจิตมันเคย จิตมันเลือกของมัน มันจะรู้ว่าสิ่งใดที่ดี มันดีของใคร? ดีของกิเลสก็มีเยอะแยะมหาศาลเลย ดีของธรรม ถ้าดีของธรรมมันจิตสนิท มันไม่เหมือนกิเลสหรือ กิเลสมันมีรสชาติ มันมีรสชาติ มันเจ็บแสบในหัวใจ มันมีรสชาติ มันพอใจของมัน แต่ถ้ามีความสงบมันไม่พอใจเลย

คุณเวลบอกว่าสุขเวทนา ทุกขเวทนา วิมุตตินี้ไม่อยากไปเลย วิมุตติไม่ใช่เวทนา มันจะมีความสุขได้อย่างไร? ความสุขที่ไม่สุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง ความสุขของเราข้างใดข้างหนึ่ง นี่ทุกข์ดับ ความสุขจะเกิดขึ้นมา ทุกข์มันเจือจางไป ความสุขจะเกิดขึ้นมา นี่มันเป็นเวทนา มันเป็นความพอใจของใจมันถึงเป็นความสุขขึ้นมา แล้วความสุขความทุกข์มันสุดโต่งไป ๒ ข้างแล้วแต่มันจะเป็นไป แต่สุขอันมัชฌิมาปฏิปทา สุขของวิมุตติสุขมันไม่เอนเอียง มันเป็นหนึ่งในเดียว

หนึ่งไม่มีสองคืออะไร? คือหัวใจอันนี้ไง หัวใจของเราที่เราจะสร้างขึ้นมา ถ้าหัวใจอันนี้มันเกิดขึ้นมา เราได้ชำระ เราได้พยายามฝึกฝน เห็นไหม นี่ที่เรามาทำกันเรามาชำระตัวนี้ไง ถ้าเรามีการเปิดใจให้กว้าง เรามีการเปิดให้อากาศถ่ายเท เปิดให้ความหมักหมมใจมันถ่ายเทออกไป นี่มันถึงเป็นเรื่องการเสียดสละ หักเสียดสละจากภายนอก แล้วมันจะเสียดสละจากภายใน เห็นไหม ถ้ามีการเสียดสละ เสียดสละอะไร? เสียดสละไอ้กิเลส เสียดสละไอ้ความคับข้องใจ เวลาคับข้องใจทำไมเสียดสละไม่ออกล่ะ? ทำไมทำไมไม่ได้ล่ะ? เพราะเราคิดของเราเองไง

เราคิดของเรา เราพิจารณาของเราเอง มันก็เป็นความนึกคิด มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา นี่ศึกษารธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขนาดไหนก็แล้วแต่มันก็เป็นความนึกคิด มันก็เป็นความนึกคิด มันซึ่งใจนะ ซึ่งใจหรือไม่ซึ่งใจ คุณไปเที่ยวพิพิธภัณฑสถานซึ่งใจไหม? พิพิธภัณฑสถานเวลาไปดูภาพจิตรกรรมฝาผนังซึ่งใจไหม? ซึ่งใจทั้งนั้นเลย แต่ถ้าเราทำของเราขึ้นมาได้ เราจะทำที่รูปก็ได้ เราจะวาดภาพขนาดไหนก็ได้ นี่เราวาดภาพขึ้นมาจะ

ใจก็เหมือนกัน ถ้ามันทำของมันขึ้นมาในหัวใจ นี่สันทิฎฐิโก มันแก้ได้อย่างไร? มันแก้ได้เพราะมีการชำระ มันมีการกระทำของมัน กิจจญาณ สัจจญาณ ธรรมจักษุ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันใช้หนีจากข้างนอกนะ ข้างนอกเราก็ใช้หนีของเราไป สิ่งที่เราเสียดสละออกไปมันเป็นประโยชน์กับเราทั้งนั้นแหละ โลกนี้ไม่มีของฟรี นี่มันเป็นไป ความร้อนนี้ คุณพอแคะมันออก มีแคะมันก็ต้องมีความร้อน นี่ถ้าเกิดเมฆมันบัง ความร้อนมันก็หยุดไปชั่วคราว ถ้าเมฆมันบังแคะมันนะ ถ้าเกิดฝนตกล่ะ? แล้วอากาศหนาวล่ะ? นี่มันมีเหตุมีผลของมัน

ในการกระทำของเราก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจมันปลอดโปร่ง หัวใจมันเป็นไป มันมีเหตุมีผลของมัน มีการกระทำทั้งนั้นแหละ การกระทำอย่างนี้มันเป็นฤดูกาล มันเป็นธรรมชาติ เดี่ยวใจก็ดี เดี่ยวใจก็ร้าย นี่มันเป็นธรรมชาติของมัน เห็นไหม แต่เราควบคุมมัน เราควบคุมด้วยสติ เราควบคุมด้วยการประพฤติปฏิบัติของเรา เราควบคุมของเราขึ้นมาเรื่อยๆ ควบคุมจนมันตั้งมั่น นี่กรรมฐาน ถ้าการทำงาน นี่ภวาสวะ ภพ อาสวะ ๓ ภพนี้สำคัญมาก ถ้าใครไปหาภพ ไปหาสถานที่ทำความสะอาดใจ คุณดูบริษัทที่เขาทำความสะอาด เขายังต้องไปจ้างเขา เขายังต้องทำสัญญาว่าทำความสะอาดตึกไหนๆ

นี่ก็เหมือนกัน ความสกปรกมันอยู่ที่ใจ แล้วเราจะไปทำความสะอาดกันที่ไหน? นี่เราทำความสะอาดจากข้างนอก เราฝึกฝนกันขึ้นมา นี่เราทำความสะอาด เราเสียดสละ เราทำข้อวัตร

ปฏิบัติ เห็นไหม กวาดลานเจดีย์ กิจของสงฆ์ ๑๐ อย่าง เราทำความสะอาดจากข้างนอก ทำความสะอาดจากข้างนอก ดึงไอ้เอื้อเอื้อ ดึงไอ้ความขี้เกียจขี้คร้านในหัวใจมันออกมา นี่ทำทุกวันๆ ทำแล้วทำเล่าน่าเบื่อมากเลย ไม่จบสิ้นสักที

มันไม่มีวันจบหรอก เพราะอะไร? เพราะในเมื่อยังมีโลกอยู่ ยังมีอนิจจังอยู่ ยังมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ ไม่มีวันจบ แต่ไม่มีวันจบเราต้องทำไป ทำเพื่อจะดึงข้างในออกมา นี่ทำความสะอาดจากภายนอก แล้วถ้าความสะอาดจากภายในล่ะ? เห็นไหม มันทำที่ไหนล่ะ? ถ้ามันไม่มีกรรมฐาน ไม่ทำความสะอาดของใจเข้ามา ถ้ามันใช้ปัญญาของเรา นี่ที่เราไปศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกับเราไปดูพิพิธภัณฑ์ เราก็ไปเห็นภาพของคนอื่น แล้วมันก็มีความซึ่งใจ

นี่ก็เหมือนกัน เราตริกในธรรม ตริกในธรรม จิตไม่สงบเข้ามา ไม่มีฐานตั้งมั่น ฐานตั้งมั่น ฐานคือตัวจิต คือตัวภาสวะ คือตัวภพ นี่ปฏิสนธิวิญญาณ วิญญาณที่เรารับรู้กันนี้ กายกับใจ กายกับใจ เราก็ยังไม่เห็นใจของเราเลย แล้วเวลากระทบขึ้นมา อ้อ อย่างนี้เป็นวิญญาณความรู้สึก นี่มันก็เป็นวิญญาณในขั้น ๕ มันเป็นอาการของใจ มันเป็นเงา ไม่ใช่ตัวใจเลย ถ้ามันสงบเข้ามา มันถึงเป็นตัวของใจ ถ้าตัวของใจ นั่นแหละตัวที่.. นั่นแหละตัวสปรก นั่นแหละตัวใจ นั่นแหละจิตปฏิสนธิ นั่นแหละคือตัวเรา

นี่มนุษย์อยู่ที่นี้ จิตวิญญาณ ความรู้สึกอยู่ที่นี้ อยู่ตัวเกิดตัวตาย ไอ้ตัวนี้แหละตัวเกิดตัวตาย ถ้ามันสงบเข้ามามันถึงตัวนี้ไง ทำความสะอาดที่นี้ ถ้าทำความสะอาดที่นี้ได้ นี่ธรรมของเราไง นี่สันติภูมิจิโก

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ นิโรธดับหมดเลย วิธีการดับทุกข์ นี่วิธีการอย่างนี้ ถ้าพระอรหันต์ต้องรู้วิธีการอย่างนี้ทั้งหมด แล้วเห็นวิธีการอย่างนี้ทั้งหมด เพราะอะไร? เพราะมันดับทุกข์มามันดับด้วยอะไร? มันทำด้วยอะไร? ถ้ามันไม่ทำด้วยมรรคญาณอย่างนี้ มันจะรู้วิธีการดับทุกข์ได้อย่างไร?

คนไม่เคยเห็นพูดไม่ได้ คนไม่เคยเห็นจับต้องสิ่งนี้ไม่ได้ คนไม่เคยเห็นไม่สามารถชี้ทางอย่างนี้ได้ แล้วถ้าไม่สามารถชี้ทางอย่างนี้ได้ ก็ชี้ทางด้วยพิพิธภัณฑ์ไง ด้วยรูปภาพ ด้วยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยพระไตรปิฎก ก็ด้วยสัญญา ด้วยการคาดหมาย ไม่เป็นความจริงเลย

นี่ความเป็นหนี้จากข้างนอกนะ เราเป็นหนี้ ถ้าหนี้ของโลกเขา เห็นไหม มีเครดิต แต่ต้องคุ้มครองพระเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ผู้มีหนี้มีความทุกข์” ทุกข์นี้ะทุกข์เพราะเป็นหนี้ ถ้าผู้ใดใช้หนี้หมดแล้วจะไม่มีทุกข์ในหัวใจเลย แต่เราว่าเราจะมีเครดิต เราอยากมีเครดิตมากๆ แล้วเราจะทุกข์มากหรือทุกข์น้อย

นี่เรื่องของโลกเขาคิดกันอย่างนั้น แต่เรื่องของธรรม เรื่องขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรื่องของผู้ที่รู้จริง เห็นไหม ศาสดาประกาศตนว่าเป็นพระอรหันต์ แล้วสั่งสอนพวกเรามาเป็นศาสนา เป็นสิ่งที่เป็อาหารใจของชาวพุทธเรา ชาวพุทธเราต้องมียังนี้เป็นเครื่องดำเนิน แล้วเราพยายามฝึกฝนของเรา จะมากจะน้อยมันเป็นกำลังของเรา มันเป็นสมบัติของเรา มันเป็อริยทรัพย์นะ อย่าประมาทตัวเองนะว่าเราไม่สามารถทำได้ อริยทรัพย์ เห็นไหม คุณสิเรากินข้าวเข้าไปเราก็อิ่มท้อง

นี่ก็เหมือนกัน ใจเรามันทุกข์อยู่ ถ้ามันทำได้ ทุกข์นี้มันก็หลุดออกไปจากใจ ในเมื่อเรามีหัวใจอยู่ ในเมื่อเรามีความรู้สึกอยู่ แล้วความรู้สึกนี้มันทุกข์ แล้วเราจะแก้มัน เราจะไม่มีอำนาจได้อย่างไร? ในเมื่อเรามีความสนใจ เรามีความปรารถนา คนที่คู่สิมีการแข่งขัน ถ้าเรามีโอกาสได้แข่งขัน เราก้มีโอกาแล้วใช้ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน ใจของเรามีอยู่ แล้วเราปรารถนาจะทำของเรา เราจะไม่มีอำนาจวาสนาได้อย่างไร? เรามีอำนาจวาสนาสิเรถึงมีความคิดอย่างนี้ เรามีการกระทำอย่างนี้ แล้วเราทำอย่างนี้ นี่เรทำได้ ทรัพย์ภายในนี้ทำได้ เราสามารถจะใช้หนี้ได้ หนี้กรรม หนี้กรรมในหัวใจนะ

เรื่องหนี้กรรมข้างนอกเรื่องของมัน เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วนี้ คุณสิมีคบคนพาล มีพาล มีบัณฑิตจากข้างนอก มีพาล มีบัณฑิตจากข้างใน มีสังคมต่างๆ กระทบกระทั่งกันไป นี่มันเป็วิญญะ ผลของวิญญะไง คุณสิเวลาน้ำขึ้นมามันพัดพาสิ่งที่เป็นวัชพืช เป็นซุง เป็นท่อนซุงต่างๆ มันพัดมาเห็นไหม

ชีวิตเราก้เหมือนกัน นี่มันพัดมาในสังคม กระแสพัดเรามา แล้วเราอยู่ในกระแสสังคมมันก็มีการกระทบกระทั่งกันเป็ธรรมดา ไอ้หนี้ยั้งข้างมันเถอะ ไอ้หนี้ยั้งย้อมรับ นี่เราก้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว กระทบกระทั่งกันเป็เรื่องธรรมดา แต่เราจะชำระหนี้ของเราที่ว่ามันจะไม่ต้องให้มาเกิดอีก ไม่ต้องให้มากระทบกระทั่งกับเขาอีก เราจะเอาตัวของเราให้ได้ เราถึงมี

ความตั้งใจ มีความตั้งใจ คุณค่าชีวิตของเราจะประเสริฐขึ้นมาจากเรา เพราะเรามีความตั้งใจของเรา เอวัง